

Dikt av Lina Frisk

Landet som icke är. Tvi.

Legender och drömmar alltihop,

sånt som förtjänar att krossas.

Och jag ska krossa dem, forma dem till min like,

trista och monotona,

precis som lilla jag,

som sannerligen ska krossa dem alla.

Horisont #801 av Erik Grönvall

Jag är glad idag

Solen värmer mig

Hon har gjort det hela mitt liv

Alltid där, i över tusen generationer

Någon dag kommer hon dö, och vi dör med henne

Men den dagen är inte idag

Så jag tänker fortsätta njuta.

Dikt av ordkonstnär

mitt bland allt det grå
askan och smutsen de lämnat efter sig
ryggarna vänder de mot oss
går i snabb takt bort härifrån

små blommor växer
bara du lägger märke till en ser du snart fler av oss

vi hör till dem som bara kan växa efter en skogsbrand

livet fortsätter, nya hittar sin plats och det finns bara aska kvar av de äldre

de fortsätter på sin väg, omedvetna om branden bakom dem
vi klarar oss utan dem
bara tro på dig själv

de klagar på oss för att vi inte gör tillräckligt;
att vi inte uppskattar livet
att vi bara går fram och tillbaka i samma återvändsgränd
omedvetna om hur de själva kört oss in i den här återvändsgränden
allt var bättre förr

klaga inte på att vi inte gör något,
att vi förstör framtiden
ni som står med lågorna i händerna
och vi som håller i brandsläckaren

***Kanske imorgon* av Vincent Snellman**

Alla vill att jag ska sluta äta kött,

men jag är bara så trött

Alla vill att jag ska sluta flyga och köra,

men jag är bara så trött

Alla vill att jag ska sortera skräp,

men jag är bara så trött

Alla vill att jag ska få bra vitsord i skolan,

men jag är bara så trött

Alla vill att jag ska rädda naturen,

men jag är bara så trött

Kanske jag imorgon kan rädda världen

Text av Alicia Solitander

Lögner är kuddar av knivar, moln av nålar. De lyser så vackra, likt ljuset i slutet av tunneln, och vi vägrar se bort. Vi förtränger istället vissheten, om att även ljuset kan bedra. För vad händer om vi tittar bort, och allt åter igen lägger sig i ett becksvart mörker?

Ute är det ljust. En maskerad av alla leenden och skratt, masker för att dölja de allt svartare tankarna som långsamt växer fram där inuti. Ord för att övertyga det egna sinnet om en friskhet, något som varken funnits där på evigheter, eller kommer kunna finna sin väg tillbaka igen.

Osanning sårar alltid. Den river och sliter och drar iväg allt som någonsin funnits. Den samlas likt gamar kring kadaver, kring oss. För lika ruttna är vi båda två. Endast skal av det som en gång varit, endast själar som sedan länge seglat på bortglömda hav.

Trots detta skulle jag ha föredragit lögnen, även om något brast i dig för varje steg du tog. För nu ligger jag bara här och väntar, med bultande huvud pressat mot kudden, med värkande kropp och svidande lungor. För nu ligger jag bara här och väntar på gamarna.

Dina löften om att finnas här, ändå är stolen tom. Dina lögner om ett tillfrisknande, ändå öppnas helvetets portar för mig, lite mer för varje dag som går. Dina leenden och vänliga ord, som glider ner med varje tår som undkommer mina blodsprängda ögon.

Det värsta var ändå aldrig dina lögner, inte heller de vassa ord som undsluppit din tunga. Det värsta var i slutändan ändå sanningen, sanningen om gamarna, sanningen om de stora portarna, som närmade sig allt för snabbt.